Lyman Frank Baum

VRAJITORUL DIN OZ

ANDREAS PRINT

1856 – 1919

Lyman Frank Baum

VRĂJITORUL DIN OZ

Traducere: Otilia FELEA

ANDREAS PRINT

CUPRINS

Această carte este dedicată
Bunului meu Prieten și Camarad,
Soția mea

AUTORUL

1

Ciclonul

Dorothy locuia în mijlocul marilor preerii din Kansas, împreună cu Unchiul Henry, care era fermier, și Mătușa Em, care era soția lui. Casa lor era mică, căci cheresteaua din care era construită trebuise să fie cărată cu căruța mai multe mile. Erau patru pereți, o podea și un acoperiș, care alcătuiau o cameră; și în această cameră se aflau o sobă veche și ruginită pentru gătit, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și paturile. Unchiul Henry și Mătușa Em aveau un pat mare într-un colț, iar Dorothy avea unul mic într-alt colț. Casa nu avea nici pod și

nici pivniță, cu excepția unei mici gropi, săpată în pământ, numită pivniță pentru ciclon, unde familia se putea ascunde în cazul în care unul din sălbaticele vânturi ar fi apărut, destul de puternice pentru a distruge orice clădire din drumul lor. În mijlocul podelei era o trapă, de unde o scară cobora în văgăuna întunecoasă.

Când Dorothy se așeza în fața ușii și privea în jur, nu vedea nimic altceva decât marea preerie cenușie. Niciun copac, nicio casă nu întrerupea cuprinsul vast al terenului, care ajungea până la marginea orizontului. Soarele pârjolise pământul cenușiu, care crăpase pe alocuri. Chiar și iarba rămasă nu mai era verde, căci soarele o arsese și ajunsese la fel de cenușie ca tot ce era în jur. Cândva casa fusese vopsită, dar soarele scorojise vopseaua și ploile o spălaseră, iar acum casa era și ea cenușie ca orice altceva.

Când Mătușa Em venise să locuiască aici, era o soție tânără și drăguță. Soarele și vântul o schimbaseră și pe ea însă. Luaseră scânteile din ochii ei și îi lăsaseră doar griul; luaseră roșeața din obrajii și de pe buzele ei și le lăsase la fel de gri. Era slabă și sfrijită și nu mai zâmbea deloc acum. Când Dorothy, care era orfană, venise la ea, Mătușa Em a fost atât de speriată de râsul copilei, că a țipat și și-a apăsat mâna pe inimă când vocea veselă a lui Dorothy a ajuns la urechile ei, și încă se mai uită la micuța copilă cu uimire că mai găsește ceva de râs.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Muncea din greu la fermă, de dimineața până seara și nu știa ce

înseamnă veselia. Era și el cenușiu, de la barba lungă până la cizmele vechi, și arăta sever și solemn, și vorbea foarte rar.

Toto era cel care o făcea pe Dorothy să râdă, și o salva de la a crește la fel de cenușie ca tot ce o înconjura. Toto nu era cenușiu; era un cățel negru, cu blana lungă și mătăsoasă și cu ochii mici și negri care sclipeau vesel lângă năsucul nostim și foarte mic. Toto se juca toată ziua, și Dorothy se juca cu el, și îl iubea nespus.

Azi însă, ei nu se jucau. Unchiul Henry stătea pe trepte și privea cu teamă cerul, care era mai cenușiu ca oricând. Dorothy stătea în ușă, cu Toto în brațe, și se uita și ea la cer. Mătușa Em spăla vasele.

Din nordul îndepărtat auziră murmurul surd al vântului, și Unchiul Henry și Dorothy putură vedea cum se unduia iarba în valuri, înainte de venirea furtunii. Se auzi un șuierat ascuțit în aer dinspre sud, și când își întoarseră privirea într-acolo, văzură unde în iarbă venind și din direcția aceea.

Deodată, Unchiul Henry a înțeles.

Venea ciclonul.

– Em – strigă la soția lui – mă duc să văd de animale.

Apoi alergă spre șopronul unde erau ținute vacile și caii.

Mătușa Em lăsă treaba și veni și ea la ușă. O singură privire o lămuri de pericolul care se apropia.

– Repede, Dorothy! strigă ea. Fugi la pivniță!

Toto sări din brațele fetiței și se ascunse sub pat, iar ea încercă să-l scoată. Mătușa Em, foarte speriată, se aruncă prin trapa din podea și coborî scara în mica și întunecata văgăună. Dorothy îl prinse în sfârșit pe

Toto și se pregătea să se ducă după mătușa ei. Când era la jumătatea drumului, vântul veni cu un urlet mare, și casa fu zguduită atât de tare, încât fetița își pierdu echilibrul și căzu pe podea.

Atunci un lucru straniu se întâmplă.

Casa se răsuci pe loc de două sau trei ori și se ridică încet în aer. Dorothy simți ca și cum ar fi urcat cu un balon.

Vânturile din nord și din sud se întâlniră exact acolo unde era casa, făcând din ea centrul ciclonului. În mijlocul ciclonului aerul e de obicei nemișcat, dar marea presiune exercitată de vânt pe fiecare parte a casei o ridica mai sus și mai sus, până când ajunse în vârful ciclonului; și rămase acolo și fu purtată departe mile și mile, la fel de ușor ca și cum ai căra un fulg.

Era foarte întuneric, iar vântul urla groaznic în jurul ei, dar Dorothy își zise că scăpase ușor. După primele răsuciri, și după ce casa se zgudui rău o dată, simți că se mișcă cu blândețe, ca un copil în cărucior.

Lui Toto nu-i plăcea. Alerga dintr-un capăt în altul al camerei, lătrând cu putere; dar Dorothy îi spuse să stea cuminte pe podea și să aștepte.

La un moment dat Toto se apropie prea mult de trapa din podea și căzu prin ea, iar fetița crezu că l-a perdut. Dar imediat observă una din urechile lui ieșind din gaură, căci presiunea foarte puternică a aerului îl ținuse sus, și nu căzuse. Îl apucă de ureche, și îl trase în cameră, apoi închise trapa așa fel ca să nu se mai întâmple și alte accidente.

Oră după oră trecură, și încet Dorothy își depăși spaima; dar se simțea cam singură, iar vântul urla cu atâta putere, încât aproape că asurzise. La început se întrebă dacă se va sfărâma în bucăți dacă se va prăbuși; dar pe măsură ce orele treceau, și nu se întâmpla nimic teribil, ea încetă să se mai îngrijoreze și hotărî să aștepte cu calm să vadă ce îi va aduce viitorul. În cele din urmă se târî pe podeaua unduitoare până la patul ei și se întinse; și Toto o urmă, întinzându-se lângă ea.

În ciuda mișcărilor casei și a șuieratului vântului, Dorothy închise ochii și curând adormi.